

РЕШЕНИЕ

№ 26

гр. Р., 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Р. в публично заседание на двадесет и осми февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Асен Цветанов

при участието на секретаря Росица Д. Динева
като разгледа докладваното от Асен Цветанов Гражданско дело № 20225520100229 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ и във вр. чл. 225 КТ.

Производството е образувано по искова молба на П. Д. П. срещу xxxxxx, клон на „Мини Марица – изток“ ЕАД, с която се предявяват обективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ във вр. чл. 225 КТ. Ищецът твърди, че е работил по трудов договор от 19.10.2016 г. с ответното дружество, като последната заемана от него длъжност била „тракторист до 100 к.с.“. Твърди, че трудовото му правоотношение било прекратено на 24.01.2022 г. със заповед № 142 от 21.12.2021 г. на управителя на ответното дружество, чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, връчена му на 24.01.2022 г. Твърди, че работил като тракторист, а пряк началник му бил Р. Р., който бил началник на звеното „Вторични суровини“. Твърди, че на 16.11.2021 г. началникът му Р. Р. му възложил да закара ходов редуктор от Механична работилница до АЕС 50000, а от там отишъл да натовари фургон от склад ПИД и да го закара до РТНК 3, след което пък отишъл отново по нареждане на Р. до РТНК 2 на багер 142, където са го натоварили с ходови звена и се прибрал в участък „Вторични суровини“. Твърди, че на 16.11.2021 г. заедно със Н.Я отишли пеш до барчето в района на рудника, за да си вземат храна, след което тръгнали отново пеш да се

прибират към звеното. Твърди, че почивките им, 2 по 30 минути, ползвали според реалната възможност да прекратят работа и да починат, тъй като карали в различни участъци и не могли да спрат, поради което ги ползвали като се върнали в техния си участък. Твърди, че на връщане минали през паркинга да оставят празните буркани, като самият паркинг на „Геоложка база“ им бил по път. Твърди, че след като оставили бурканите на връщане към звеното се засекли с В. К. И., който отивал към барчето. Твърди, че на края на паркинга изскочили цивилни лица, които се оказало, че били полицаи, били задържани, без да знаят за какво, а в последствие разбрали, че в служебен автомобил Л.Н имало открито горИ.. Твърди, че в този ден въпросният лек автомобил Л.Н дори не го бил виждал. Твърди, че мястото на задържането им било на 100 метра от мястото, където се намирал лекия автомобил. Твърди, че полицаите го питали кой бил неговия автомобил и той посочил П. с рег. № СТxxxxРН, който бил паркиран на паркинга. Твърди, че отишли до колата му, полицаите се убедили, че нямало нищо вътре, след което го заключил. Твърди, че полицаите го питали дали е бил в лекия автомобил Л.Н, той отрекъл, но след това бил задържан за 24 часа. Твърди, че относно трактор № xxx и непопълнени моточасове за 15.11.2021 г. и 16.11.2021 г., същото не е сторено, защото бил задържан, а това се правила в края на работния ден. Твърди, че е нямал заповед да кара този трактор, тъй като е над 100 к.с., а го карал по нареждане на началника Р. Р.. Твърди, че данните ги попълнил на 18.11.2021 г., тоест при първата възможност да стори това и на което попълване присъствал Р. Р.. Твърди, че от 10 до 15 ноември 2021 г. не управлявал трактора и бил в болнични. Твърди, че посоченото в заповедта, че направил опит към 18 часа на 16.11.2021 г. да открадне около 150 литра червена течност чрез служебен автомобил Л.Н с вътр. № xxxxxx било само предположение и нямало никакви доказателства за това. Твърди, че не запознат с посочените от работодателя вътрешни актове, посочени в уволнителната заповед. Поради това иска от съда да постанови решение, с което да признае за незаконно прекратяването на трудовото правоотношение и да се отмени заповедта, с която същото е прекратено, да бъде възстановен на заеманата длъжност и да бъде осъден ответникът да му заплати обезщетение по чл. 225 КТ в брутен размер на 11404,80 лв. за времето от 24.01.2022 г. до 24.07.2022 г. /след допуснато изменение на размер на иска по реда на чл. 214 ГПК в последното открито съдебно заседание/, през което

останал без работа заради уволнението, ведно със законната лихва датата на предявяване на иска. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника xxxxxx, клон на „Мини Марица – изток“ ЕАД, в който взема становище, че исковете са допустими, но неоснователни. Не оспорва обстоятелствата досежно сключения безсрочен трудов договор с ищеца за изпълнение на длъжността „тракторист до 100 к.с.“ в звено „Вторични суровини“, което било прекратено със заповед № 142 от 21.12.2021 г. на управителя на ответното дружество, чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, връчена на ищеца на 24.01.2022 г. Твърди, че на 16.11.2021 г. ищецът бил назначен на работа дневна, 12 часова смяна, с работно време от 8 часа до 20 часа. Твърди, че на 16.11.2021 г. около 18 часа злоупотребил с доверието на работодателя, като без знание и разрешение, напуснал работното си място, и съвместно с Н.Я. Я. и В. К. И., чрез използване на служебен автомобил Л.Н с вътр. № xxxxxx извършил опит за кражба на общо 150 литра червена прозрачна течност с мирис на горИ., без надлежно разрешително за това. Твърди, че горИ.то било предварително подготвено за изнасяне от рудника, разпределено в 14 ПВЦ бутилки по 11 литра всяка, които били иззети като веществено доказателство по ДП № 3273М-251/2021 г. на РУ-Р.. Твърди, че с тези деяния ищецът е извършил дисциплинарно нарушение. Твърди, че била сформирана комисия за изследване на случая, която установила, че ищецът напуснал преждевременно работното си място, а на 17.11.2021 г. била установена липса на 132 литра дизелово горИ. от трактор К-701, с № 775 от звено „Вторични суровини“. Твърди, че били констатирани непопълнени коректно работно лимитни карти за няколко машини от звеното. Твърди, че от записи на охранителни камери се виждало, че автомобилът Л.Н в 17,44 часа на 16.11.2021 г. излиза от звено Вторични суровини без включени светлини, преди навлизане в паркинга на Геоложка база за кратко включва светлини, след което отново изгасват при навлизане в паркинга, а в периода от 17,00 до 17,45 часа няма преминаващи пеш хора. Твърди, че с действията си ищецът е нарушил множество вътрешни актове на работодателя, както и задължения по длъжностна характеристика, които са поименно и изрично изброени. Оспорват се твърденията на фактическата обстановка, описана в исковата молба, като се пресъздава установената от дружеството друга фактическа обстановка. Излага съображения, че

извършеното деяние от ищеца представлява тежко нарушение на трудовата дисциплина, както и за правилно приложение и преценка на всички обстоятелства при извършения избор от работодателя на дисциплинарното уволнение като съответстващо дисциплинарно наказание в случая. Иска от съда да отхвърли исковете като неоснователни и недоказани. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца. Представя писмена защита.

Съдът, като прецени събраните доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и с оглед направените доводи и възражения, достигна до следните фактически и правни изводи:

С протоколно определение от 28.07.2022 г. е обявен за окончателен доклада, обективизиран в определението от 03.05.2022 г., с което на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и т. 4 ГПК са обявени за признати и ненуждаещи се от доказване фактите: сключения между страните безсрочен трудов договор от 19.10.2016 г., като последната заемана от ищеца длъжност е „тракторист до 100 к.с.“, което трудово правоотношение било прекратено със заповед № 142 от 21.12.2021 г. на управителя на ответното дружество, чрез налагане на дисциплинарно наказание „уволнение“ на основание чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ, връчена на ищеца на 24.01.2022г.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

Принципно, за да бъде уважен искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за признаване уволнението за незаконно и като такова да бъде отменено, е необходимо ищецът да установи, че е работил по трудово правоотношение с ответника и че същото е било прекратено с оспорената заповед /тези обстоятелства са безспорни и ненуждаещи се от доказване/, като оттук насетне в тежест на ответника е да установи законосъобразността на оспорената заповед, а именно - че същата е издадена от компетентен орган, носител на работодателската и в частност - дисциплинарната власт, че заповедта притежава изискуемите от закона реквизити и е мотивирана, че е било налице посоченото в заповедта основание за прекратяване на трудовото правоотношение - че ищецът е извършил посоченото в заповедта нарушение на трудовата дисциплина и че същото е извършено виновно; че тежестта на нарушението съответства на тежестта на наказанието; че процедурата по налагане на дисциплинарното наказание е спазена - на ищеца са били

изискани обяснения преди налагане на наказанието и че наказанието е наложено в предвидените в разпоредбата на чл. 194 от КТ срокове.

Константна е обаче съдебната практика, постановена в решения по чл. 290 ГПК от ВКС /решение № 86/11.04.2014 г. на ВКС по гр.д. № 7424/2013 г. III г.о. и множество други решения/, че в рамките на общия фактически състав на уволнението, съдът е длъжен да се произнесе само по отношение на въведените с исковата молба факти и не може служебно да разширява предмета на делото по отношение на факти, които не са въведени в процеса като част от обстоятелствената част на исковата молба, поради което съдът ще разгледа единствено фактите, посочени в исковата молба и които най-условно биха могли да се групират както следва: липса на извършени тежки нарушения на трудовата дисциплина /чл. 186, чл. 187 и чл. 190 КТ/.

По отношение на въведените с исковата молба твърдения за незаконосъобразност на заповедта поради липса на извършени тежки нарушения на трудовата дисциплина съдът намира следното:

Основен момент във възраженията на ищеца по същество на вмененото му дисциплинарно нарушение е, че не е извършил вменените му с обжалваната заповед дисциплинарни нарушения изразяващи се в преждевременно напускане на работното място чрез използване на служебен автомобил Л.Н с вътрешен номер xxxxxx и с която извършил опит за кражба чрез изнасяне извън територията на рудника на общо около 150 литра червена прозрачна течност с мирис на горИ., без надлежно разрешително за това; че за отчетен период месец ноември 2021 г. не е водил редовно документацията във връзка с извършваната работа и техническото състояние и обслужване на тракторите, на които е бил водач чрез непопълнени работно лимитни карти за трактор xxxx № xxx инв. № xxxxxx на 16.11.2021 г.

По отношение на второто вменено нарушение за непопълване на 16.11.2021 г. на работно лимитна карта на трактор xxxx № xxx инв. № xxxxxx, от показанията на св. И. И. и писмените доказателства по делото е видно, че е било невъзможно ищецът да попълни работно лимитната карта на трактора на 16.11.2021 г., тъй като е бил задържан от органите на полицията и по обективни причини това не е могъл да стори в същия ден. От това е видно, че вмененото нарушение е факт, но не е извършено по вина на ищеца, тъй като е бил задържан от органите на полицията и поради това обективно

възпрепятстван да попълни работно лимитната карта на трактора.

По отношение на вмененото нарушение за преждевременно напускане на работното място без надлежно разрешение чрез служебен автомобил Л.Н и извършен опит за кражба на горИ. съдът намира, че същите се установяват убедително от събраните по делото доказателства. Напълно кореспондират показанията на св. И. И., председател на комисия за разследване на случая и разпитаните трима свидетели, служители на ОД на МВР-С.З., задържали ищеца на място на паркинга след КПП, където се спират личните автомобили и където е бил спрян процесния лек автомобил Л.Н. Напълно идентични са показанията на тримата свидетели полицаи, които са имали оперативен сигнал за изнасяне на горИ. от рудника, били са позиционирани на място и са чакали повече от 30 минути, като в дадения момент около 17,30 часа се е задал процесния служебен лек автомобил Л.Н, който е приближавал паркинга с включени фарове, а при навлизане в паркинга са били изключени фаровете и е бил паркиран в непосредствена близост до паркираните един до друг лични МПС на ищеца и другите двама работници, били с него в служебния лек автомобил Л.Н, от който били слезнали и тръгнали да обикалят паркинга и между спрелите коли да гледат за наличие на хора, след което пък били задържани от свидетелите полицаи. Напълно в унисон на тези показания са показанията на св. И. И., който като председател на назначена комисия е изследвал записите от видеонаблюдението около паркинга и също е констатирал идването на Ладата Нива към паркинга, включително и особено загасяването на фаровете на автомобила преди влизане в паркинга /абсолютно безпристрастно и независимо един от друг групите свидетели посочиха това обстоятелство/. Абсолютно безспорно е установено обстоятелството, че три лица – ищеца П. П., заедно с лицата В. И. и Н.Я са слезнали от процесната Л.Н, след което малко по-късно след визуално проследяване на движението и действията им са били задържани от органите на полицията, тоест тримата свидетели полицаи. Напълно идентични са показанията им по отношение на тези обстоятелства и по никакъв начин не се компрометират те от обстоятелството, че не си спомнят точно с кой служебен автомобил са били на въпросната акция от множеството извършвани от тях. Безспорно се установи и че във въпросната Л.Н е имало в купето ѝ 14 бутилки по 11 литра нафта /дизелово горИ./ с индикатор на ответното дружество, които са иззети от органите на полицията и са прикрепени като веществени

доказателства по воденото и висящо досъдебно производство /служебно известно на съдията-докладчик по повод постъпили жалби срещу прокурорски постановления/.

Съдът намира, че по никакъв начин горните изводи не се компрометират от обстоятелството, че камерите в района имали частични записи и не хващали определено движение. Най-напред обхвата на камерата и обхвата на датчика за движение въобще не е нужно да са направени с абсолютно един и същи обхват, а това може и да е технически невъзможно с оглед на обхвата на двете технически средства. Без никакво значение е и обстоятелството, че на един от записите се вижда паркиране на трактор, откачване на ремарке, след което тракторът, който е почти на 90% извън кадър, вече липсва при следващ кадър. Това вероятно се дължи на обстоятелството, че се е намирал извън обсега на датчика за движение, но това обстоятелство по никакъв начин не компрометира изводите по горе, че ищецът е бил във въпросната Л.Н, с нея е дошъл на паркинга, слезнал е от нея и е бил задържан от органите на полицията.

Следва да се отбележи, че няма никакви данни тримата свидетели полицаи да са заинтересовани по някакъв начин от извода на делото, което да компрометира пък техните показания по някакъв начин. Също и техните показания както се посочи са последователни, идентични, и съвпадат с показанията на св. И. И. и събраните писмени доказателства по делото.

От техническата експертиза се установи, че няма данни да е манипулиран запис от камерите, тъй като са записвали само при отчитане на движение от датчиците и затова е имало няколко записа с различни дължини и през различни интервали. Относно липсата на запис за един сравнително дълъг период от време над 30 минути, следва да се отбележи, че това напълно съвпада с показанията на тримата свидетели полицаи, които посочват да са стояли на място на паркинга повече от 30 минути без да е имало каквото и да било движение на хора и превозни средства.

Относно експертизата за вида на горИ.то и индикацията, именно цел на експертизата е да установи наличието на лабораторно изследване, което е било вече направено и протоколирано /независимо, че е част от експертно заключение по досъдебното производство, въобще не е нужно повтаряне на лабораторното изследване, а не достатъчно експертът да установи това

обстоятелство и неговото заключение да се базира на него и да бъде прието заключението по правилата на ГПК за експертизи/. Затова съдът намира, че не е нужно повторно извършване на лабораторен анализ на същите веществени доказателства от същата единствена лаборатория в страната при НИКК /виж отговора на вещото лице в съдебно заседание/. Поради това съдът намира за безспорно установено, че в процесната Л.Н, от която са слезнали три лица, един от които ищецът, е имало 14 броя ПВЦ бутилки по 11 литра всяка с индикирано дизелово горИ., тоест собственост на ответното дружество. Няма никакви данни на ищеца да е било разрешено от някой от ръководството на ответното дружество да превозва в ПВЦ бутилки такова количество индикирано горИ.. А е служебно известно на съдията-докладчик, че кражбите на горИ. от ответното дружество се извършват идентично по същия начин чрез ПВЦ бутилки за вода, предимно от калибър от 10-11 литра, често превозвани със служебни автомобили до паркинги, на които се паркират частни автомобили, за да бъде пренесено извън рудника.

От показанията на св. Р. Р. е видно, че на ищеца въобще не му е било разрешено да ползва въпросната Л.Н за превоз до въпросния паркинг, а тя е служила само за превод при повреди и аварии, а такива няма данни да е имало във въпросната вечер. Дори самият ищец посочва да е бил до барчето, тоест не е имало авария, налагаща ползване на служебния автомобил Л.Н.

Ще се отбележи и едно протИ.речие в твърденията на ищеца в исковата молба, че същият бил до барчето да се вземе храна, но пък после ходил до личния си автомобил да остави буркани. Втората част предполага да се носи домашна храна в буркан, която като се изяде, би могла да се занесе в личния автомобил, но това път съдът не намира за логично, ако в края на работния ден служителят тъй или иначе отива до автомобила си и тогава би могъл да вземе бурканите, а не специално да ги носи до там. Отделно това протИ.речие се засилва още повече, че ищецът бил до барчето да си купи храна, което логически протИ.стои на цялата конструкция на обяснението му за появяването на процесния паркинг.

Също така няма никакви данни ищецът да се е придвижвал пеш от базата до барчето и до паркинга. Нито е прихванато подобно движение от камерите за движение, нито е видян от охранителите на рудника, нито пък от полицейските служители, които не са констатирали движение на хора от

около 17,00 часа до момента на задържането на ищеца, което е било повече от 30 минути време.

Действително, паркингът се намира на територията на рудника, което е част от работното място на ищеца, но той не е имал никаква причина да е паркинга, което обосновава пък наличие на самоволно напускане на нужното за работата му работно място и съответно се е намирал на ненужно за изпълнение на работата му място, очевидно с цел извършване на протИ.правно деяние, от което е бил възпрян от служителите на полицията. Поради това съдът намира, че напълно закономерно да се следва извод, че е напуснал работното си място без разрешение, тъй като не е имало причина да се намира на въпросния паркинг във връзка с изпълнение на служебните си задължения.

Съдът намира, че за да се установи наличието на опит или реална кражба на индикирано горИ., собственост на ответникът, въобще не е нужно да бъде установено точно от който служебен автомобил е било източено то. Фактът на наличието на индикирано горИ., собственост на рудника, както и отнемането му без разрешение на компетентните лица, са достатъчни да установят наличие на протИ.правно деяние. Без значение е това горИ. дали е било източено от 1, 2 или повече автомобили и по колко от всеки от тях.

С оглед на всичко изложено съдът намира, че напълно безспорно се установи наличие на първото вменено на ищеца нарушение на трудовата дисциплина, касаещо самоволното напускане на необходимото за работата му работно място без разрешение и извършения опит за кражба на около 150 литра дизелово горИ. от ответния рудник, отново без разрешително за това.

Съгласно чл. 186 КТ само виновното неизпълнение на трудовите задължения е нарушение на трудовата дисциплина. В случая от доказателствата по делото се установява, че умишлено, съзнателно, с користна цел ищецът П. П. е направил опит да отклони от територията на рудника въпросните 14 туби по 11 литра всяка с индикирано в червен цвят дизелово горИ., заедно с колегите си В. И. и Н.Я, използвайки служебен автомобил Л.Н с вътрешен номер xxxxxx. От показанията на полицейските служители е видно, че горИ.то е било вътре в служебния автомобил, в който е бил ищецът и от който е слезнал, тоест невъзможно е да не е запознат с наличието на 14 туби по 11 литра всеки в процесния автомобил. Също така

двама от тримата са започнали да обикалят около колите в паркинга да се оглеждат за хора, а личните им автомобили били спрени един до друг, а процесната Л.Н пък била спряна точно до тях. Всички тези обстоятелства налагат извод, че ищецът е действал умишлено в случая.

С посоченото деяние ищецът П. Д. П. е нарушил заповед № 121/11.04.2006 г. на управителя на ответния рудник, забраняваща изнасянето на горива без разрешително за това /л.164/; заповед № РД-09-005 от 03.01.2020 г. на изпълнителния директор на „М.М.И“ ЕАД /л.144/ и заповед № РД-09-31 от 17.01.2020 г. /л.145/, забраняваща превозването на горива без надлежен документ както вътре на територията на рудника, така и извън него, с която ищецът е запознат /виж списъка на л.146, 167/. Принципно самото деяние в случая представлява нарушение на трудовата дисциплина и без дори да е предвидено като такова в изрична заповед или друг документ на работодателя. Това е така, защото самото протИ.правно деяние /отнемане на чужда вещ/, е достатъчно укоримо и не е необходимо да бъде изрично забранено във вътрешен акт на работодателя. Винаги кражбите и присвояванията на СМЦ от работодателя представляват дисциплинарно нарушение. Кражбата, обсебването и длъжностното присвояване, са престъпления съгласно НК, което неминуемо обосновава тези деяния да представляват нарушения на дисциплината като част от обществените отношения, свързани с полагането на труд.

Константна е съдебната практика, че и примерно изброените нарушения на трудовата дисциплина в чл. 190, ал. 1 КТ не са абсолютна предпоставка за налагане на дисциплинарно уволнение, а същите трябва да представляват тежко нарушение на трудовата дисциплина /аргумент от т.7 на ал. 1/ и че следва да се съобразят във всеки конкретен случай критериите по чл. 189, ал. 1 КТ /виж чл. 190, ал. 2 КТ/. Съгласно съдебната практика (Решение № 551 от 15.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 64/2009 г., IV г. о., ГК, Решение № 372 от 1.07.2010 г. на ВКС по гр. д. 040/2009 г., IV г. о., ГК,) тежестта на конкретното нарушение следва да се преценява с оглед обстоятелствата дали работникът спазва изискванията за безопасни условия на труд; тази преценка е комплексна и обхваща всички обстоятелства, свързани с дисциплинарното нарушение, вкл. и значимостта на неизпълнените трудови задължения, настъпилите или възможните неблагоприятни последици за работодателя, съпътстващите нарушения обстоятелства, както и субективното отношение

на работника/служителя към конкретното изпълнение и отношението му към трудовия процес. Законосъобразността на дисциплинарното уволнение се преценява и с оглед на поведението на санкционирания служител /в този смисъл решение № 791/2005 г. по гр.д. № 328/2003 г. на III ГО на ВКС/.

В разпоредбата на чл. 190, ал. 1 КТ са примерно изброени онези нарушения на трудовата дисциплина, които могат да са основание за налагане на най-тежкото дисциплинарно наказание „уволнение“. В т. 4 изрично е посочено „злоупотребата с доверието на работодателя“. Константна е практиката на ВКС, че кражбата на материални активи на работодателя е злоупотреба с доверието на работодателя по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 4 КТ.

Относно тежестта на извършеното от ищеца нарушение и съответността на наложеното дисциплинарно наказание по смисъла на чл. 189, ал. 1 от КТ, съдът намира, че работодателят законосъобразно е преценил тежестта на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и поведението на ищеца. Съдът намира, че правилно работодателят е счел осъщественото от ищеца деяние като представляващо тежко нарушение на трудовата дисциплина по смисъла на чл. 190, ал. 1, т. 4, предл. 1 КТ във вр. чл. 187, ал. 1, т. 8, предл. 1 КТ във вр. чл. 126, т. 9 КТ - злоупотреба с доверието на работодателя, което подлежи на дисциплинарно наказване.

При оценка поведението на работника/служителя се взема предвид формата на вината, мотивите за извършване на деянието, осъзнава ли неправомерността на същото и неговите последици, съжалява ли за стореното, готов ли е да поправи вредите, ако такива са настъпили и пр. (в този смисъл разясненията в решение № 109/13.08.2018 г. по гр.дело № 3323/2017 г. на ВКС, IV г.о.). Деянието в случая е извършено умишлено, а ищецът не само не признава пред работодателя тази своя вина и не проявява самокритичност, но дори опитал да измисли различни версии, изключващи неговата съпричастност към деянието. В тази връзка от гласните и писмените доказателства се установява, че ищецът е давал пред разследващите органи различни версии за местонахождението му на въпросния паркинг при задържането му.

Така констатираното нарушение на трудовата дисциплина е тежко по смисъла на чл. 190, ал. 1 КТ, тъй като за дейността на ищеца по изнасяне на материалния актив от ответното предприятие с оглед неговото поведение се е

наложило по необходимост съдействие от органите на полицията в гр. Р.. Кражбата на активи от работодателя винаги разстройва работният процес и влага липса на сигурност и загуба на доверие от страна на работодателя, който не е длъжен да търпи подобни деяния.

През последните години се наблюдава значителна по обем дейност по протИ.правно отнемане на индикирано горИ. от рудниците на „М.М.И“ ЕАД, с което в последствие се осъществява дори и търговска дейност /налице са множество публично известни акции на правоохранителните органи по открИ.е на индикирано горИ. в спирани от органите на реда автомобили, както и претърсвания и изземвания на множество туби с индикирано горИ. от гаражи, къщи, изоставени стопански дворове и други/. Всеизвестно е, че престъпното мислене е по-изобретателно и предхожда изобретателността на разследващите органи по открИ.е и превенция на престъпната дейност. Затова трябва обществото да проявява нетърпимост към престъпната изобретателност.

Имуществените последици от дисциплинарното нарушение не са големи, но същото е тежко с оглед поведението на работника, което е насочено срещу доверието, което следва да съществува между ответник и работодател поради личния характер на трудовото правоотношение. Без значение е също така обстоятелството дали са констатирани липси от процесното горИ. в рудника. Присвояването/кражбата на СМЦ, в частност на горИ. от страна на работника, винаги е било преценявано в съдебната практика като тежко нарушение на трудовата дисциплина, тъй като представлява най-тежката форма на злоупотреба с доверието на работодателя /например решение № 62 от 18.02.2011 г. на ВКС по гр.д. № 955/2010 г. на 3-то ГО; решение № 32/15.02.2012 г. на ОС-С.З. по в.гр.д. № 14/2012 г. на 1-ви гр.с-в, необжалвано; решение № 68 от 23.02.2018 г. на ОС-С.З. по в.гр.д. № 1529/2017 г. на 1-ви гр.с-в, недопуснато до касационно обжалване/. То освен че носи пряка материална вреда, носи и други нематериални вредни последици за работодателя. Вредните последици, които квалифицират нарушението като тежко нарушение на трудовата дисциплина могат да са не само материално съизмеримите, но и такива, които са дали отрицателно, разстройващо отражение върху трудовия процес /в този смисъл решение № 305 от 01.06.2010 г. по гр.д. № 620/2009 г. на III г.о. на ВКС и решение № 461/17.06.2010 г. по гр.д. № 626/2009 г. на III г.о. на ВКС/. Липсата на

наказване на такъв вид нарушения на трудовата дисциплина от страна на работодателя носи не само спад в авторитета му спрямо работниците, но и носи като пряка последица отрицателно въздействие върху трудовия колектив и цялостния трудов процес. Ответното дружество има дейност, която е пряко свързана с употребата тежка техника и големи количества горИ., които горива са индикирани с цвят с цел превенция от присвояване. Тази индикация на горИ.то в червен цвят в случая не е възпряла ищеца да прояви изобретателност и да направи опит да отнеме от ответното дружество 14 туби по 11 литра индикирано дизелово горИ., когато няма прекъсване или свършване на работно време на никоя смяна, в това число и използвайки служебен автомобил и съпричастност от други двама свои колеги. Проявената дързост от страна на ищеца е толкова голяма, че омаловажа обстоятелството, че е дългогодишен работник в ответното дружество и няма наложени дисциплинарни наказания.

От изложеното следва извод, че наложеното с процесната заповед дисциплинарно наказание “уволнение” съответства на тежестта на извършеното нарушение на трудовата дисциплина и законосъобразно е упражненото от работодателя правото му по чл. 330, ал. 2, т. 6 КТ.

Поради изложените съображения съдът намира, че наложеното на ищеца дисциплинарно наказание „уволнение” е законосъобразно, а предявеният иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ за отмяната му е неоснователен и следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ:

Отхвърлянето на иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ обуславя неоснователност на иска за възстановяване на работа, поради което също следва да бъде отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 3 от КТ във вр. чл. 225 КТ:

Отхвърлянето на иска с правна квалификация чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ обуславя неоснователност на иска за обезщетение по чл. 225 КТ, поради което също следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора ответникът има право на разноски съгласно чл. 78, ал. 3 ГПК. Такива са сторени от ответното дружество в размер на 150 лв.,

платени възнаграждения за разпитани свидетели. Следва на основание чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 ЗПП във вр. чл. 23, т. 1 от Наредбата за заплащане на правна помощ на ответното дружество да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв. общо за трите иска /по 75 лв. за исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 и т. 2 КТ и в размер на 150 лв. по иска по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ с оглед правната и фактическа сложност по делото/.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователни предявените от П. Д. П., ЕГН *****, от гр. С.З., ул. xxxxxxxxxxxx срещу xxxxxxxx“, клон на „М.М.И“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК xxxxxxxxxxxxxxx с адрес на управление с. Т. община Р., обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 КТ във вр. чл. 225 КТ за признаване за незаконно на наложеното със заповед № 142 от 21.12.2021 г. на управителя на рудника, дисциплинарно наказание „уволнение“ на ищеца П. Д. П. и за отмяна на заповедта, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „тракторист до 100 конски сили“ в звено „Вторични суровини“ при ответното дружество и за заплащане сумата от 11404,80 лв. брутен размер на обезщетение по чл. 225 КТ поради незаконно уволнение.

ОСЪЖДА П. Д. П., ЕГН *****, от гр. С.З., ул. xxxxxxxxxxxx да заплати на xxxxxxxx“, клон на „М.М.И“ ЕАД, вписано в търговския регистър с ЕИК xxxxxxxxxxxxxxx с адрес на управление с. Т. община Р., на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 150 лв. /сто и петдесет лева/ платени възнаграждения за свидетели и на основание чл. 78, ал. 8 ГПК сумата от 300 лв. /триста лева/ юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да бъде обжалвано пред Окръжен съд – С.З. в двуседмичен срок от 14.03.2023 г. съгласно чл. 315, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Р.: _____